

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 490/21
8.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., Улица ... број ... са боравиштем у ..., ..., ..., кога заступа пуномоћник Вељко Вукотић, адвокат из Београда, Улица Милутина Миланковића број 182, против тужене-противтужиље ББ из Београда, Улица војводе Богдана број 22/6, коју заступа пуномоћник Тамара Алексић, адвокат из Београда, Бирчанинова улица број 4, ради развода брака, поверавања малолетног детета, одржавања личних односа и издржавања, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П2 1048/19 од 15.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужене-противтужиље и тужиоца-противтуженог као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 1048/19 од 15.04.2021. године у ставовима четвртом, петом и деветом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужене-противтужиље изјављена против става четвртог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П2 1048/19 од 15.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене-противтужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим разведен је брак, закључен дана ... године у Београду уписан у матичну књигу венчаних која се води за матично подручје ..., под текућим бројем ... за ... годину између АА, рођеног .... године у ..., од оца ... и мајке ... и ББ, рођене ..., рођене дана .... године у ..., од оца ... и мајке ..., сходно одредби члана 41 Породичног закона. Ставом другим изреке, малолетно дете парничних странака ВВ, рођен ... године у ..., поверен је на негу, старање и васпитање мајци ББ, која ће родитељско право вршити самостално. Ставом трећим изреке, уређени су лични односи тако што ће се лични односи малолетног ВВ са оцем АА одвијати по следећем моделу: сваки други викенд од петка у 17,00 часова до недеље у 18,00 часова, сваки други

државни и верски празник, крсну славу оца, а ако је слава родитеља иста наизменично по договору родитеља, 20 дана летњег распуста у договору са мајком детета (наизменично јул/август), 7 дана зимског распуста у договору са мајком детета (наизменично прва и друга недеља фебруара) и то на тај начин што ће отац преузимати и враћати малолетно дете на адреси где малолетно дете живи са мајком. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев, па је обавезан тужилац-противтужени АА да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 20% укупних месечних новачних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од дана правноснажности пресуде, па убудуће, док за то буду испуњени законски услови, сваког првог до петог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице малолетног детета-мајке ББ. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужене-противтужиље у делу у коме је тражила да се обавезе тужилац-противтужени да на име издржавања малолетног ВВ плаћа преко досуђених 20% од укупних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање до тражених 40% укупне годишње нето зараде, што чини 14 годишњих плата, бонусе, породични бонус плус повраћај пореза и све остале годишње приходе, подељено на 12 месеци. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да на име свог дела доприноса издржавању малолетног детета плаћа месечно износ од 150 евра. Ставом седмим, одбијен је предлог тужиоца-противтуженог за одређивање привремене мере којим је тражио да се уреди начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем, тако што би отац виђао малолетно дете, сина ВВ, сваке суботе, тако што би преузимао дете у 11,00 часова испред зграде у којој станује са мајком и враћао га у недељу у 18,00 часова испред зграде и предавао га мајци ББ. Ставом осмим изреке, одбијен је предлог тужене-противтужиље за одређивање привремене мере којом би се малолетно дете поверило мајци на самостално вршење родитељског права и којом би се уредио начин одржавања личних односа малолетног деча са оцем, тако што би тужилац-противтужени преузимао малолетно дете са адресе места пребивалишта мајке детета, а виђање да се одвија сваког другог викенда од петка у 17,00 до недеље у 18,00 часова. Ставом деветим изреке, одлучено је о трошковима поступка, тако да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, жалбу су изјавиле обе парничне странке, побијајући је из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку у вези члана 202 Породичног закона, и то тужилац-противтужени побијајући је у ставу четвртм изреке, а тужена-противтужиља против одлуке садржане у ставовима четвртм, петом и деветом изреке пресуде.

Испитујући претходно дозвољеност жалбе тужене-противтужиље у делу у којем је изјављена против става четвртог изреке, апелациони суд је оценио да је иста недозвољена, јер тужена-противтужиља нема правни интерес за подношење жалбе у делу захтева у којем је успела у спору, те је донета одлука као у ставу другом изреке ове пресуде у смислу одредбе чл.389 ЗПП-а.

Испитујући правилност пресуде у побијаном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП-а ("Сл.гласник РС" бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20), који се примењује на основу одредбе чл.202 Породичног закона - ПЗ-а, Апелациони суд је оценио да

жалбе парничних странака нису основане.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути. Супротно наводима жалби, првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 12 ЗПП-а. Пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, изрека је разумљива, не противречи ни сама себи, ни разлозима који су наведени у погледу битних чињеница, на јасан, непротивречан и убедљив начин, а логично и недвосмислено произлази из наведених доказа и целокупног стања у списима.

У првостепеном поступку утврђено је да заједничко дете парничних странака, малолетни ВВ, има ... година и да је за задовољење његових потреба на месечном нивоу, према процени суда, потребан износ од 120.000,00 динара (што износи око 1.000 евра). Овакав закључак суд је извео на основу трошкова који обухватају износ од 30.000,00 динара за цену вртића од којег се део новца рефундира, 5.000,00 динара на име приватних часова енглеског језика, 9.000,00 динара на име часова немачког језика, 10.000,00 динара на име цене одеће и обуће, 3.500,00 динара на име цене часова глуме, 2.500,00 динара на име похађања пливања, 24.000,00 динара на име трошкова ангажовања логопеда, 60 евра на име трошкова психолога, те ангажовања жене која чува малолетно дете у износу од 150 евра када дете иде у вртић и 300 евра када не иде у вртић, поред чега постоје и повремени, односно периодични трошкови летовања и зимовања. При томе, суд је ценио бројност активности малолетног детета, које изискују ове трошкове и несразмеру прихода које остварује мајка детета, овде тужена-противтужиља која је запослена на ГГ, где остварује зараду од 85.000,00 динара, живи у стану својих родитеља, површине 60 м², са родитељима који имају приходе (мајка пензију од 35.000,00 динара, отац зараду у износу од око 65.000,00 динара), да јој је брат студент, те да рачуни за стан износе око 20.000,00 динара (инфостан око 10.000,00 динара, струја око 5.000,00 динара, кабловска и интернет 5.000,00 динара) и сама иде код психолога што је трошак од 60 евра месечно, а такође похађа и немачки језик који плаћа 80 евра месечно. Међутим, поред тога, суд је ценио да је малолетни ВВ, на име привремене алиментације месечно, почев од 01.06.2019. године примао, уплатом на рачун овде тужиљи, износ у висини од 410 евра месечно, а почев од 01.10.2020. године у износу од 520 евра, при чему је суд ценио и помоћ родитеља са којима живи у породичном стану и који остварују приходе у утврђеним износима. Истовремено, суд је могућности дужника издржавања од тужиоца-противтуженог проценио на основу утврђених чињеница који се тичу његових трошкова живота и зараде коју остварује и то тако што је утврдио да тужени живи у ..., у стану који закупљује површине 62 м², за који месечно плаћа закупнину у висини износа од 800 евра, за коришћење гараже плаћа закупнину у висини од 90 евра месечно, да има трошак струје у висини од 37 евра месечно, да за ТВ и радио пријемник плаћа 26 евра месечно, на име претплате за осигурање стана 13,27 евра, а да је запослен у ДД и да остварује месечну зараду у износу од 2.900 евра, који износ представља основицу за обрачун привременог издржавања, почев од 01.10.2020. године. Овај привремени износ издржавања одређен је на основу споразума о издржавању сачињеном пред Установом за помоћ деци и омладини у Бечу, закљученим дана 01.07.2019. године, којим је констатовано да је тада као основица за обрачун послужило месечно нето примање, укључујући

пропорционална посебна плаћања, тужиоца-противтуженог од 2.473 еура, уз урачунавање породичног бонуса, плус 62,50евра и износ за одбијање за издржавање еура 29,20, те да је као основица за обрачун послужило износ од 2.565 еура, те је по основу процента од 16% одређена висина обавезе издржавања од 410 еура да би по испуњењу услова обавеза била повећана на 18% почев од 01. октобра 2020. године, када је малолетни поверилац издржавања ВВ напунио шест година, те је износ доприноса за издржавање привремено утврђен на износ од 520 еура, а за шта је као основица послужило месечно нето примање дужника издржавања, овде тужиоца-противтуженог АА, које је евидентирано од стране истог Установе за помоћ деци и омладини Града ... у висини износа од 2.900 евра. Суд је проценио да је за подмирење потреба малолетног ВВ потребно издвојити око 120.000,00 динара месечно, уз лични допринос законске заступнице мајке, као и да су и тужилац-противтужени и тужена-противтужиља радно способни, те у могућности да додатним радом обезбеде довољно средстава за издржавање детета и искористе све своје потенцијалне, како би обезбедили недостајућа средства за издржавање и остварили законите приходе, којима се у разумној мери подмирују потребе детета. При томе, суд је имао у виду да малолетени ВВ, у септембру, креће у први разред основне школе, те да је неопходно обезбедити средства за школовање (куповина књига, свески, школског прибора), па је на основу наведеног и имовинских прилика и материјалних могућности тужиоца-противтуженог утврдио да висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ-дужник издржавања, те је проценио да је тужилац-противтужени у могућности да доприноси издржавању малолетног ВВ плаћањем месечно износа који одговара проценту од 20% укупних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. За овакав допринос суд је проценио да ће уз допринос мајке која ће делимично доприносити новчаним давањима, а делимично свакодневном старању о детету бити задовољене основне месечне потребе детета, па је у смислу одредбе чл.6 став 1, 154 став 1, 160, 161, 162 и 266 став 1 и 272 Породичног закона Републике Србије и одредби чл.23 и 27 Конвенције о правима детета, водећи при томе рачуна о минималној суми издржавања прописане одредбом члана 160 став 4 Породичног закона Републике Србије, донео побијану одлуку. Суд је обавезао дужника издржавања да доприноси издржавању малолетног ВВ, почев од правноснажности пресуде уподобљавајући одлуку захтеву из противтужбе.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у смислу одредбе члана 8 ЗПП-а. Жалбама парничних странака нису истицане нове чињенице, нити су понуђени или предложени нови докази у смислу одредбе чл.372 став 1 ЗПП-а, па утврђено чињенично стање није доведено у сумњу.

Правилном применом одредаба чл.154 став 1, 160-164 Породичног закона је суд обавезао тужиоца-противтуженог да доприноси издржавању малолетеног заједничког детета ВВ, износом од 20% од његових редовних месечних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање (чл.162 став 2 ПЗ) без бојазни да ће угрозити своју егзистенцију, а сагласно његовим могућностима и потребама малолетног детета и одбио захтев да тужилац-противтужени на име свог доприноса за издржавање малолетеног заједничког детета плаћа износ већи од досуђеног, с обзиром да је правилно проценио да би у том случају егзистенција тужиоца-противтуженог била

угрожена. Првостепени суд је правилно одмерио износ који је потребан за подмирење потреба малолетног заједничког детета, имајући у виду и минималну суму издржавања (око 30.000,00 динара), која суд не везује у погледу досуђења највишег износа за издржавање малолетног детета, већ представља оријентир за одређивање висине новчаних средстава потребних за издржавање. С обзиром на утврђене околности у којима малолетни поверилац издржавања живи са мајком, као законском заступницом, као и с обзиром на прилике у којима живи тужилац-противтужени, могућности оба родитеља да доприносе издржавању малолетног повериоца издржавања, суд се правилно руководио најбољим интересом малолетног заједничког детета и постао се да ниво животног стандарда малолетног ВВ одговара нивоу стандарда који ужива тужилац-противтужени, као дужник издржавања (члан 162 став 3 Породичног закона), досуђујући износ од 20% од зараде туженог (око 580 евра у динарској противвредности).

Без утицаја на правилност закључка о висини обавезе издржавања из побијане одлуке су наводи жалбе тужиоца-противтуженог да је превисоко одређен његов допринос за издржавање малолетног заједничког детета, с обзиром да је првостепени суд на потпун и ваљан начин утврдио из доказа које је и сам тужилац-противтужени приложио његове расходе укључујући и уобичајене износе за подмирење свакодневних потреба, те закључио да је његов животни стандард много виши од суме за коју он наводи да приходује, не рачунајући ту могућности за већу нето зараду која укључује допунске радне сате, породични бонус плус повраћај пореза, као и 14 плата годишње.

Супротно наводима жалбе тужене-противтужиље, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање и на њега правилно применио материјално право када је обавезао тужиоца-противтуженог да доприноси издржавању малолетног заједничког детета почев од правноснажности пресуде, па убудуће у проценту од 20% од укупних месечних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. Без утицаја су и жалбени наводи тужене-противтужиље да првостепени суд није правилно утврдио могућности дужника издржавања пошто није урачунао свих 14 плата годишње, те породични бонус плус повраћај пореза који се исплаћују у децембру и јуну, те да тренутно одмерена привремена алиментација од стране надлежног органа .. представља нижу алиментацију од алиментације коју би малолетно дете добило да је вођен поступак у .. пред судом, што није од утицаја на законитост и исправност закључка садржаног у побијаној пресуди, имајући у виду да се жалбом третира хипотетичка ситуација у којој би дете пред надлежним органима ... остварило право на издржавање, за шта је услов боравиште детета у ..., док је на несумњив начин утврђено да је дете са пребивалиштем и боравиштем на територији Републике Србије, те да се начин одмеравања висине издржавања у конкретном случају врши сходно правилима садржаним у позитивном праву Републике Србије.

Супротно наводима жалбе тужене-противтужиље, првостепени суд, приликом одмеравања висине доприноса издржавања у наведеном проценту, није узео у обзир нити је прихватио наводе тужиоца-противтуженог да се налази на ивици егзистенције, нити је прихватио као реалне његове приказане трошкове од 200 евра месечно за опремање стана. Правилно је првостепени суд одредио основицу у односу на коју се утврђује проценат досуђеног доприноса од 20% , која је као таква и предвиђена одредбом чл. 162 став 2 ПЗ, а без утицаја на правилност ове одлуке су наводи жалбе да

ће се спроводити на територији ... у којој тужилац-противтужени остварује своја примања. Ово тим пре што из привременог решења Установе за заштиту деце и омладине Града ... произлази да начин на који се њиме одређује основица за одмеравање процента издржавања није у супротности са начином одређивања основице побијаном пресудом.

Приликом одлучивања о основаности жалби, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе жалби, које су истицале странке, али их није посебно образлагао сагласно одредби чл.396 став 1 ЗПП-а, јер не могу довести до другачије одлуке у овом поступку.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосноване и жалбу тужиоца-противтуженог изјављену против одлуке у ставу четвртом и жалбу тужене-противтужиље изјављене против одлуке садржане у ставу пет и девет изреке пресуде и потврдио првостепену пресуду као у изреци ове пресуде, применом одредбе чл.390 ЗПП-а, као и одлуку о трошковима поступка применом одредбе чл.401 тачка 2 ЗПП-а која је донета правилном применом одредбе чл.207 Породичног закона и довољно је образложена.

Захтев тужене-противтужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је трећим ставом изреке ове пресуде, сходно одредби чл.153 став 1 на основу одредбе чл.163 став 1 ЗПП будући да тужена-противтужиља у овом поступку није успела.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић